

завчясъ търсимъ други. Отъ кого днесъ ще имамъ да се оплаквамъ? Кого ще мога да мразя? Кое ще бжде плашилото О благополучие! намърихъ го. Приятели, дойдете да се раскъса!

Туй отива свѣтътъ: и безъ да го раскъсамъ, мога да кажа че отива злъ.

Ако да не бѣше ме страхъ да не ме похулятъ за безправдата, можяхъ се оплака за гнуенавата стая дѣто ме бѣхъ турили. По благополучие се намърри една празна, и отъ невидено ми стану приятно като ми из дадохъ.

Съеъ тая нова стая, трѣбуваше да се зарадувамъ: обаче — Не можяхъ да мисля на Магдалина безъ нажаленъе. Какво дѣтнество! Да обичашъ евоги едно нѣщо, и често за причини, наистина, твърдѣ леки! като излизахъ отъ тая тъмница обръщахъ се да гледамъ на стѣната дѣто толкося често се опирахъ, а пакъ отъ другата страна, може единъ раскрачъ нататкъ, опираше се и злочестата грѣшница. Щеше ми се да чюя, още веднажъ тѣзи два стиха толкося тжжни:

Chi rende alla meschina
la sua felicità?

Кой ще повърне на злочестата благополучieto ѝ?

Напразно желанъе! туй бѣше още една раздѣла въ тжжниятъ ми животъ. Ще рекж само тия речи, за да не ми се смѣятъ; нѣ не мога да се въспрж да не обадиж право, че бѣхъ натжженъ нѣколко дни.

Като си отивахъ, здрависахъ двамина отъ тия вѣл-